

F. Pálffy Zsuzsa: ÉRTÉKMENTŐK/8. rész

A belső készítés ereje

Ritka pályáivnek számít, ha egy tanyavilágban született fiatalember hite, kíváncsisága és tanulmányai révén sokoldalú zenetanárrá, jeles karnaggyá válik, aki orgonista tudását hazai fellépései mellett, Európa számos országában és több amerikai városban közzétehetette. Feleségével együtt 60 esztendeje Szentes város zenei életét szolgálják keresztényi alázattal, elhivatottsággal. **Nagy János**, a Lajtha László Alapfokú Művészeti Iskola ma is aktív, címzetes igazgatója és **Nagy Jánosné**, magyar-ének szakos tanár, három felnőtt fiuk édesanyja, férjének hűséges támasza örömmel mesél közös életpályájukról.

F. P. Zs.: – *Milyen jó újra látni Benneteket! Elárulnátok az olvasóknak, hogyan találtatok egymásra, és közös ismeretségünk honnan ered?*

N. J.: – Ha időrendhez szeretnénk ragaszkodni, akkor veled és férjeddél, együtt kaptuk kézhez zenetanári diplománkat Szegeden, a LFZF Tanárképző Tagozatán, és annak bizony, már 61 éve. Feleségemmel, pontosabban **Szabó Annával**, kinevezésem után, a szentesi Zeneiskolában találkoztam, és azóta közösen járjuk az élet rögzös útjait.

Anna: – Így igaz. Ennyi év elteltével boldogok lehetünk, hogy első munkahelyünkön nemcsak egymásra találtunk Jánossal, hanem hitünk és zenei elkötelezettségünk örökérvényűvé tette házastársi fogadalmunkat. Számos, mára ismert, muzsikusszakemberrel, így férjeddél is az ötvenes években **Gulyás György** híres, békés-tarhosi Énekiskolájában nevelkedtünk. János általam ismerte meg a „tarhosi szellemiséget”,

míg nálatok ez a férjed révén történt. Az idők folyamán kiderült, hogy mindannyiunkat azonos célok motiválnak, az éneklés öröméből kiindulva továbbadni a tanultakat az utánunk jövőknek.

F. P. Zs.: – *Oly annyira, hogy az eltelt évtizedek során sokszor összefutottunk egy-egy kórustalálkozón, jeles eseményen Békésen vagy Tarhoson, sőt, a Békés-tarhosi Zenebarátok Körének éves találkozóin is.*

Az 1953-ra felépült Zenepavilon * 2019 – a BTZBK közgyűlésén, az egykori diákokkal Tarhoson

Anna: – Férjem többször kapott meghívást a zenei napokra, és nagyszámú közönség előtt adott sikeres koncertet a békési Református Templom orgonáján. A volt tarhosi diákok találkozóira legtöbbször vele érkeztem, és olyankor nem kis nosztalgiával meséltem neki gyerekkori, zenei indíttatásomról. A második világháború után, a Wenckheim grófok egykori épületeit, a hatalmas ősparkot úgy vették Tarhoson birtokba a környező falvakból, kisebb településekről felvételt nyert, jó zenei képességű gyerekek, mintha valami paradicsomba érkeztek volna! Teri húgommal a szülőfalunkból, Nagykamarásról kerültünk oda, és ez egy újfajta közösségi világot nyitott meg számunkra. Társaink közül sok zenei nagyság pályája indulhatott el onnan.

F. P. Zs.: – *Abban az időben ez csábító kuriózum lehetett! Az iskolaalapító Gulyás György megszállottsága gyorsan elterjedt a környéken.*

N. J.: – Feleségem mesélte, hogy mekkora lehetőség volt ez az egyszerű szülők gyerekeinek, a jövőjük szempontjából! Az iskolák „leiratokat” kaptak a felvételiről, az első tanári karból pedig egy „brigád” vett részt országjáráson, és toborozták Tarhosra az énekelni tudó, vidéki gyerekeket. A hír persze, szóbeszéd útján is terjedt.

Anna: – Többek között *Holló Sándor* és *Törzsök Béla* tanáruak is részesei voltak ennek a küldetésnek. Emlékszem, hogy én már óvodásként nagyon szerettem énekelni, mindig dalokkal altatgattam a kedvenc játékaimat. Iskolásként a Hamupipőke mesejátékban szerepelhettem. A szüleim gazdálkodók voltak, nyitott szellemiségükkel a továbbtanulásomat akarták segíteni. Édesapámat a földrajz érdekelte, hétvégeken, gyerekkorunkban a térképen mutatta és kérdezte ki tőlünk a világvárosok neveit... Családunk jó barátja vitt el hetedik osztályos koromban a tarhosi felvételig.

N. J.: – A háború utáni szegénység, a szűkös, otthoni körülmények sokunkat arra kényszerítettek, hogy egész fiatalon, kétkezi munkával segítsük szüleinket. Szegváron, nagyszüleim tanyáján születtem. Szüleim kétkezi, fizikai munkát végeztek. Szellemi, lelki fejlődésemre, a család és az iskola mellett a katolikus templomban működő atyák voltak nagy hatással. Büszke voltam arra, hogy a faluszéli kápolna vasárnapi miséin, 12 éves koromtól énekvezető lehettem!

F. P. Zs.: – *Ezek szerint mindkettőtökre igaz, hogy jó hallásotokhoz, az inspiráló környezet hatására éneklési kedv társult, amire mások is felfigyeltek.*

N. J.: – Esetemben a kántor javasolta, szívesen tanítana zongorázni. Nem volt ugyan zenei képzettsége, nekünk, otthon hangszerünk sem, hozzá jártam át gyakorolni. 14 éves kamaszként iratkoztam be a szentesi Zeneoktató Munkaközösség Szegváron működő csoportjába. Itt kezdődött el folyamatos zongorázásom. Rövidesen a szüleim egy használt zongorát vásároltak nekem. A munkaközösségben tanítók szeretettel, de csak valamilyen szinten foglalkoztak a diákjaikkal, harmadik gimnazistaként jelentkeztem az 1955-ben alakult, szentesi Állami Zeneiskolába. (Gróf) dr. *Blanckenstein János* lett a tanárom, akit kiváló muzsikusként ismertek a városban.

Ő eredetileg államtudományi egyetemet végzett, közben a Nemzeti Zenedében tanult, Thomán Istvántól is vett órákat. Miután származása miatt Budapestről kitelepítették, Szentesre került. Személy szerint nagyon sokat köszönhetek neki! Kijavította rosszul beállított funkcióimat, a német módszertani könyvek útmutatásait precízen követte, igazi szaktekintély, lelkiismeretes zenetanár volt. A megye zongoratanárainak gyakran tartott bemutatót. Növendékei közül többen kerültek zenei pályára, ismerőseim közül *Lucz Ilona, Fuchs Ferenc, Majtényi András, Szánthó Anna*.

F. P. Zs.: – *Akkoriban bennünket, gyerekeket rendszeres munkára szoktattak a szüleink. Szeretettel, jó szóval, odafigyeléssel. A zenetanulás is mindennapos felkészülést, folyamatos gyakorlást kívánt a hangszeres tanulóktól. Ti hogyan tudátok ezt teljesíteni?*

N. J.: – Nehéz anyagi körélmények közt éltünk. Felső tagozatos és középiskolás koromban, egész nyáron fizikai munkát végeztem, különböző vállalatoknál és a térségben, hogy pénzt keressek. Gimnazistaként az Útfenntartónál dolgoztam a vásárhelyi úton, és munka után mentem kerékpárral Szentesre, zongoraóra... A szolfézst *Galli János* tanította, akiről később, csongrádi igazgatósága után ének-zenei általános iskolát neveztek el. 1958-ban érettségiztem, alig öt éves hangszeres tudással vettem fel a szegedi Konzervatóriumba, ahol *Lajos Judit* lett a zongoratanárom. Két évig továbbképzős voltam, heti tíz órában igyekeztem pótolni a hiányosságaimat. A tanórák mellett színházba, operába, hangversenyekre jártam, Honegger oratóriumokkal ismerkedtem, és sokat gyakoroltam.

Az ötvenes évek szentesi zeneiskolásai szolfézsorán. * Nagy János Lajos Judit tanárnővel, Szegeden.

F. P. Zs.: – *Szavaitokból korai elhivatottság, céltudatos felkészülés érződik a nagybetűs ÉLETRE, s ebben a zene és tanáraitok személye fontos szerepet játszhatott. Kik hatottak rátok akkor a legjobban?*

Anna: – Békés megyei, általános és középiskolás éveim közül a Tarhoson tanultak voltak legnagyobb hatással rám. Tanáraink – a már említett *Holló Sándor* és osztályfőnökünk, *Törzsök Béla* – az egész tantestülettel *Gulyás György* szigorú útmutatását követték, melynek ott, a „végeken”, rövid időn belül meglett az eredménye. Énekóráinkon és a kórusban sok népdalt kellett elsajátítanunk, még szombatonként este 6-8-ig is voltak kóruspróbák! Mivel akkor nem jutottunk használható kiadványokhoz, a népdalokat nekünk kellett lemásolnunk. A repertoár gerincét reneszánsz kórusművek, társasénekek, Bartók és Kodály egynemű karai alkották. Ezek éneklése, az akkori légkör terelt az iskola sajnálatos megszűntetése, 1954 után, egyre jobban a dalkultúra felé.

Gimnáziumi érettségimmal a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola magyar-ének szakára nyertem felvételt. Élmény volt *Szeghy Endre* professzorunk óráin részt venni, tanulni tőle! Tanári diplomám kézhezvételekor egy levelet adott a kezembe, *Steiner Béla*, megyei, tanulmányi felügyelőhöz ajánlott be állás ügyben. A felkínált lehetőségek közül Szentest választottam, az Állami Zeneiskolát, amit 1955-ben alapítottak, és ahol 1958-tól majdnem ötven évig taníthattam szolfézst. Ott ismerkedtem meg leendő férjemmel. Három fiúgyermekünk született, már felnőttek, Jánossal idén ünnepeljük 60. házassági évfordulónkat.

F. P. Zs.: – *Szeretettel gratulálok! Örömmel nézegetem az elem tett fotókat, nagyfiús triótok mosolyát s középső fiatalok szárnypróbálgatását! Mit tudhatunk róluk?*

Anna: – Jobbról a legidősebb, Péter orvosnak tanult, családjával Szegeden lakik, ő három unokával örvendeztetett meg bennünket. Endre harminc évig Amerikában élt, a kaliforniai Belmont Notre Dame de Namur University zeneművészeti tagozatán szerzett zongoraművészi diplomát, Gergely pedig Szentesen vállalkozó. Nagyon jó gyerekek, amikor csak lehet, jönnek és segítenek!

F. P. Zs.: – *Ezek szerint, a szüleiktől jó nevelést kaptak. Fiatal korodban, kedves János, mi készítetett arra, hogy szakmai területen, még jobban körül tekintsél? Mikor indult az orgonista pályafutásod?*

N. J.: – Szegváron, a falusi kántornál rögtön közel kerültem az orgonához, nagyon megfogott a hangzása! Szabadidőmben, akkor sokat foglalkoztam ezzel a hangszerrel is, de tanárképzőbe zongoraszakosként kerültem *Bódás Péter*hez. Nagyszerű tanárként ismerte mindenki, emberileg és módszertanilag sokat köszönhetek neki!

Összhangzattan tanárunkat, *Szathmári Géza bácsit* nagyon szerettem! Egy orgonaművét nekem ajándékozta, és azt többször bemutattam. Karvezetés óráin tanultuk meg a nagy Kodály-műveket, majd drága *Póczonyi Mária* vette át a szolfézszt, karvezetést. Ő később, a nyári, felsőfokú karvezetés tanfolyamon lett zeneelmélet-szolfézs tanárom, *Bárdos Lajos* művei révén évekig kapcsolatban maradtunk

Orgona tanulmányaimat a zongorával párhuzamosan, magánúton folytattam *Virág Endrénél*, majd *Szathmári Lillánál*, Budapesten. 1962-ben, nyári tanfolyam keretében szereztem kántori oklevelet. Egyházzenesz tanárainktól összhangzattant, karvezetést, gregorián zenét tanultunk. 1963-ban zongora-szolfézs tanári oklevéllel kaptam kinevezést a szentesi Állami Zeneiskolába, ahol zongoristákkal kezdtem foglalkozni. Ott ismertem meg *Annát*, mint nagyszerű szolfézs tanárt, akivel 1964-ben házasságot kötöttünk. Ő mindenben a segítőtársam lett, maximálisan mellettem állt, különben nem tudtam volna orgona- és karnagyi ambícióimat valóra váltani.

F. P. Zs.: – *Már főiskolásként kijártál vasárnaponként a Szeged közeli Algyőre, a misékre orgonálni. Köztudott volt sokirányú érdeklődésed más hangszerek és különböző szerzők művei iránt. Honnan fakadt ez a mindentudás vágyad?*

N. J.: – Bizonyára, már gyerekkoromban ivódott belém. A zongoratanulás kezdetén annak is örültem, hogy megszólaltathattam a hangszert. Később az orgona manuáljainak és regisztereinek felfedezése, összekapcsolásuk variálhatósága, a sípok fenséges hangzása lenyűgözően hatott rám. Ráébredtem *Blanckenstein János* bácsi kezei között, hogy a zongorát énekeltetni lehet, de az orgonával, komoly pedáljátékkal valóságos, nagyzenekari hangzást tudok elérni. Az orgonára írt művek spirituális hatásáról, a misztikus elmélyülés lehetőségéről vagy Bach műveinek áhítatáról külön fejezetben lehetne beszélni!

Időközben kíváncsi lettem a fagottra is, három évet végeztem el belőle konzis tanulmányaimban. Ennek köszönhetem, hogy a zenetanárok megyei szimfonikus zenekarában alapfokú zenekari gyakorlatra is szert tettem.

F. P. Zs.: – *Vagyis sok minden érdekelt, ami zenével kapcsolatos. Ritka adomány ez egy fiatal ember életében! A jövődet építetted tudatosan, gondolva arra, hogy ezt majd tanárként vagy koncerteken is kamatoztatni tudod?*

N. J.: – Volt bennem elszántság, egyfajta bizonyítási vágy, hogy leküzdjem a hátrányaimat. Szegeden, rokonoknál laktam, akik támogattak ebben. Amikor *Tusa Erzsébet* és *Lendvai Ernő* a városba került, konzervatóriumi tanárságukat hatalmas Bartók-kultusz jellemezte. Rókuson laktak, a Gázgyár közelében, és szombatonként zenés délelőttiakat szerveztek a diákok körében, lemezhallgatással. A tanárúr Bartók-kutató volt, nagyon érdekes dolgokat mesélt a zeneszerző műveiről, az aranymetszés szabályáról. A nőikarokat az ő dirigálásával ismerhettük meg, fantasztikus tudásából igyekezett minél többet átadni nekünk.

Külön izgalmas volt számomra, hogy zongoratanárnőm, *Lajos Judit* Dohnányi-művet is játszatott akkor velem, méghozzá kézzel írott kottából! Kíváncsi természet voltam. Érdekeltek a hangversenyek, a múzeumok, a művészetek minden ága! A kántorképző idején eljártam a Fészek-klub rendezvényeire, a Károlyi-kerti hangversenyekre, Operaházba. Élményekre gyűjtöttem a pénzt, amit szabadidőmben kemény fizikai munkával raktam össze.

F. P. Zs.: – *Ennek köszönhető, hogy zongoratanári elfoglaltságodhoz orgona-tanulmányok és karnagy álmod társultak? Mit szólt ehhez a feleség?*

Anna: – Igyekeztem támogatni őt. Már házasok voltunk, mikor legkisebb fiunk megszületése előtt két évvel, 1971-ben vették fel Jánost, magántanulmányai után, Pestre, a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola orgonaszakára, *Lehotka Gábor* osztályába. 1974-ben Weimar-ban részt vett a XV. Nemzetközi Zenei Szemináriumon, *Johannes Ernst Köhler* orgona kurzusán. 1976-ban, Szolnokon, a társadalmi ünnepeken közreműködő organistáknak rendezett, első országos versenyen megnyerte az Arany Orgona-díjat.

N. J.: – Akkor kaptam meg az Országos Filharmóniától a működési engedélyt, mint „orgonaművész.” Úgy gondolom, hogy egy dolog a tudás, a másik a papír. Én inkább az organista kifejezést szeretem használni, mivel nincs zeneakadémiai végzettségem.

Anna: – Ettől kezdve nem volt megállás, mert amibe János belekezdett, azt céltudatosan véghez is vitte. Rendszeres koncertjei követték egymást, először a környező megyékben, majd az ország más városaiban is. A hangversenyein én láttam el mellette a regisztrációt, gyakran a műsorismertetést. Játékával komoly sikereket ért el nyaranta a németországi Siegburgban, Neuenkirchenben, Sankt Augustinban, aztán a szerbiai Bácskatopolyán, a szlovákiai Révkomáromban, Erdélyben, Sepsiszentgyörgyön, majd amerikai városokban, San Franciscóban, Rinóban és San Mateóban. Ilyenkor édesanyámék vállalták el a gyerekeinket, akik nagyon szerettek Nagykamaráson, a nagyszüleikkel lenni.

1998 - San Francisco, Saint Mary katedrális és San Mateo * Szentes, Szent Anna templomi koncert

F. P. Zs.: – *Ez a rengeteg koncert is asszonyi odafigyelésedet igényelte, hisz feladataitok megsokasodtak. Emellett tanítás, szolfézs továbbképzések, otthoni teendők..., sűrű életetek lehetett!*

Anna: – Soha nem tekintettem tehernek egyiket sem! A családot mindketten szent dolognak tartottuk, és a szakmában is egymást segítettük. Kinevezésünk után négy évig Szegvárról jártunk át Szentesre dolgozni, én autóbusszal, János vonattal. Zeneiskolai éveinkben rendszeresen részt vettem a kecskeméti Kodály Intézetben *Dobszay László* és *Kistétényi Melinda*, majd Budapesten *Nógrádi László* szakmai továbbképzésein. Tudásukból nagyon sokat profitáltam, szolfézs óráimon végig a Kodály-módszert alkalmaztam.

Tanítványaimmal rendszeresen készültünk házi és országos megmérettetésekre. Az országos szolfézsversenyeken, a „Játsszunk operát” vetélkedőn, vagy 1992-ben, a

Lajtha-évforduló évének országos, műveltségi vetélkedőjén I. II. helyezésekkel és a legeredményesebb tanárnak járó oklevéllel tértünk haza. A zeneiskolában a szolfézs tanszak vezetője lettem, Csongrád megye szolfézs-zeneelmélet szakfelügyeletét tizenöt évig láttam el. Zeneiskolai óráim mellett, helyettesítettem igény szerint az általános iskolában, kórust szerveztem. Az Éneklő Ifjúság hangversenyén kapott Arany minősítéssel részt vehettünk a megyei gála műsorában, Szegeden.

N. J.: - Ezek a versenyek és B-tagozatos vagy volt növendékeink hangversenyei, mind azt a törekvésünket szolgálták *Veréb Imre* igazgatása alatt is, hogy minél több zeneiskolást nyerjünk meg az értékes zene számára. Híres zeneszerzők – Bach, Liszt, Bartók, Kodály – kerek évfordulóin a tanárok és magasabb osztályos növendékeink játszottak, és ma is visszajárnak koncertezni. A művekről és a szerzők életéről hangzottak el részletek, ezek összeállításában, a műsorvezetésben tevékeny részt vállalt a feleségem. Bartók műsorunk III. díjat nyert a Műv. Minisztérium pályázatán.

Az eltelt évtizedek során igen sok neves művész adott koncertet Szentesen. *Ferencsik János, Szokolay Sándor, Kocsis Zoltán* jelenléte, műsoraik nagy vonzerőt jelentettek a hangversenylátogatók körében. Mára kicsit megváltozott a helyzet...

Ferencsik János * Nagy János Gregor Józseffel * Kocsis Zoltán * Szokolay Sándor zeneiskolásokkal

F. P. Zs.: - *Némi keserűséget érzek utolsó kijelentésed mögött. Életrajzodban pedig oldalakat tesz ki igazgatói tevékenységed 21 esztendejének özön eredménye. Zenei pályára küldött tanítványaitok sora, a város értékeit növelő, közművelődési tevékenységek, a szentesiek szeretete és számos, közéleti funkció! Hosszan lehetne sorolni! Mégis, mi az, ami aktív nyugdíjasként aggaszt?*

N. J.: – Az omladozó világ igénytelensége, a lelki élet elsivárosodása. Pedig, ennek ellensúlyozására már az ókoriak is kitalálták, hogy a zene gyógyír a lélek épülésére. Tanulmányaim idején, majd tanári, igazgatói éveimben, mindig az vezérelt, és nyugdíjasként most is erre törekszem, hogy az arra alkalmas gyerekek zenei pályára kerüljenek. Vigyék tovább a szépre, jóra vágyás igényét! A kevésbé rátermett tanulók pedig felnőttként is maradjanak zeneszeretők! Őrizzék meg magukban a tanultakat,

járjanak hangversenyekre, tudjanak egész életükben különbséget tenni érték és értéktelen között!

F. P. Zs.: – *Hogyan igazolódott be mindez a tanszakodon?*

N. J.: – Éveken keresztül működtettük zeneiskolánkban a nyári, zongorista táborokat *Halmágyi Katalin* és *Lucz Ilona* zongoraművészek irányításával, ahová szívesen jöttek felhívásunkra a tehetséges gyerekek távolabbról is. Nyugdíjazásom óta, 84 évesen, folyamatosan tanítok. Örülök annak, hogy szükség van a munkámra!

Megyei találkozókön középiskolás növendékeim, akik hobbiként maradtak a zongorázás mellett, a zsűri legmagasabb elismerését kapták meg több alkalommal. Nemrég meglátogattam a bonni egyetemen doktorandusz, egykori tanítványom, és egy Beethoven zongoraszonáta tolmácsolásával örvendeztetett meg. Kell ennél nagyobb visszajelzés?

A pályára készülők közül három tanítványom végzett a Zeneakadémián. *Endre* fiunk, mint említettük, Amerikában, *Ráfi Balázs* tavaly diplomázott Budapesten, a művészképzőn. *Dani Imre* doktorandusz, a Zeneakadémia oktatója, a cselló tanszak zongorakísérője, *Horváth Andrea* a budapesti Weiner Leó Szakközépiskola tanára. Testvére, *Horváth Henrietta* Dunakeszin lett zeneiskolai zongoratanár. Szolfézsból, zeneelméletből több növendéket – gitárosokat, énekeseket – készítettem fel felsőfokú tanulmányokra. Bízom abban, hogy ők és a hasonlókorú generáció szívén viseli majd az átlagemberek megnyerését az értékes zene számára.

A zongorátáborok résztvevői * Halmágyi Katalinnal a fotón, 3 békési tanítvány is, akik Zeneakadémiát végeztek.

Koncert László János csellótanárral * A Horváth-testvérpárral * Zongoraművésszé vált, egykori diákjaival

F. P. Zs.: – *Úgy tudom, kettőtöknek köszönhetően indult be a pezsgő kórusélet Szentesen?*

Anna: – Az biztos, hogy János megszállottan törekedett arra, hogy az iskolások és a felnőttek körében is megvalósíthassa a közös éneklést célzó elképzeléseit. Ehhez először elvezette a Népművelési Intézet felsőfokú karvezetés tanfolyamát, *Párkai*

István zeneakadémiai tanár irányításával. Jól emlékszem, milyen boldog volt, mikor 1978-ban kézhez kapta „A” kategóriájú, működési engedélyét!

N. J.: – *Póczonyi Mária* szolfézs és romantikus zeneelmélet órái mellett erősen hatott rám *Földes Imre* tanítása, ahol Bartók és a 20. századi zene volt az anyag. A kortárs zene megismerésében, elfogadásában sokat köszönhetek ezeknek az óráknak!

Kezdeti, tanári éveimben a zeneiskolás középiskolásokból szerveztem leánykart, majd felkérésre, 15 évig vezettem az Egészségügyi Szakiskola kórusát. Velük a *Ki Mit Tud?*, az Erkel Diákünnepек eseményein és a Magyar Rádió felvételein többször szerepeltünk. A Városi Vegyeskart 1977-ben alapítottam, részben egykori zeneiskolásokból, pedagógusokból, akikhez különböző foglalkozású tagok csatlakoztak. 1981-től, elődöm minisztériumi kinevezését követően, zeneiskola igazgató lettem. Sikerült megnyernünk *Lajtha László* zeneszerző özvegyének beleegyezését, hogy férjéről nevezhessük el zeneiskolánkat. A világhírű zeneszerző nevét, méltó tiszteletadással, a szerző elhunytá után kilenc évvel vette fel a kórus. *Rózsai néni* 92 évesen eljött a névadó ünnepségre, ahol *dr. Ujfalussy József* mondta a megnyitót.

Lajtha László özvegyének köszöntése 1989-ben * Nagy János és a Bárdos Vegyeskar Szentesen

Anna: – János tíz évig tanított az ének-zene tagozaton is, ahol a nagykórust vezette, többször kaptak Arany-minősítést, és 1995-ben elnyerték a KÓTA Év-kórusa címet. Külföldi útjaikra, Szlovéniába, NSZK-ba gyakran elkísértem őket, hisz magam is több iskolai kórust vezethettem életem során. Egyébként érdekes volt kezdetben a városi vezetés reagálása férjem kórusalapítási törekvéseire. Az eredményeket látva azonban, egy év múlva már felcserélték a „nincs erre itt igény” ellenkezést, és azóta folyamatosan támogatják és számítanak a kórusok munkájára, szerepléseinkre.

N. J.: – 1993 óta vezetem feleségemmel együtt a helyi Szent Anna templom Szköla kamarakórusát, 2020-ban a kórus Arany-fokozat dicsérettel kapott minősítést. Az Egyházzenei Találkozókat is 1993 óta szervezzük, idén május 25-én kerül sor harmincadik alkalommal a hazai városokból és Nagyváradról érkező kórusok koncertjére. A Bárdos Lajos Vegyeskar hazai és külföldi szerepléseit szinte lehetetlen felsorolnom. Élő cserekapcsolataink vannak német, szlovén, osztrák, lengyel, erdélyi és vajdasági énekkarokkal, hihetetlen, hogy mekkora erőt, kedvet ad mindenkinek a közös éneklés, a tapasztalatcsere, az összetartás!

1993-ban a Városi Fúvószenekarral megalapítottuk a Szentesi Zenebarát Egyesületet, amely azóta a két együttes fenntartója. A zenekarral együtt 25 éve tartunk Óév-búcsúztató hangversenyeket a zeneiskola felújított, korszerű koncerttermében.

A kórust *Farkas Márta* másodkarnagy segítségével, ma is vezetem. A tagok lelkesedésének köszönhetően, az országos minősítéseken többszöri ezüst, majd arany minősítés után, 2000-ben „Hangversenykórus”, 2020-ban „Fesztiválkórus” lettünk.

F. P. Zs.: – *Milyen fesztiválokra vett részt eddig a Vegyeskar?*

Anna: – Éveken át jómagam is kórustag voltam a szoprán szólamban. Szívesen gondolok a Tiszazugi Fesztiválra, melyre már jó előre készültünk. Sok próbát töltöttünk Bach: Magnificat-jának megtanulásával, de a helyszíni élmény mindent pótol! 120 tagú, összesített kórus énekelte teljes odaadással ezt a csodálatos, felemelő művet!

A Vegyeskar szebbnél-szebb, odaillő kórusszámokkal, rendszeresen részt vesz az Ars Sacra Fesztivál templomi koncertjein, és eddig 17 alkalommal szerepeltünk a Békés-tarhosi Zenei Napokon, a volt tarhosi diák, *Sebestyénné Mona* művészeti vezetésével szervezett Kórustalálkozókon. A Vegyeskar kitüntetései – Szentcsanak Városért, Csongrád Megye Alkotói díja, KÓTA Nívódíja – biztositást nyújtanak a további, közös munkához.

N. J.: – A Szent Anna templom orgonájának 2013-ban, 15 milliós költséggel történt átépítése alkalmassá tette a hangszeret komoly hangversenyek rendezésére. A nyári hónapokban, meghívott művészekkel 4-5 hangverseny rendezését intézem a kialakult törzsközönségünk számára.

F. P. Zs.: – *Az imént szóba került a Párkai-Póczy-Földes tanári nevekkel jelzett, karvezetés tanfolyam. Az ott szerzett kortárszenei ismeretek hogyan épültek be zenetanári tevékenységekbe?*

N. J.: – Minden év március első szerdáján kerül sor – történetünkben idén már – a XXXIV. Csongrád-Csanád Vármegyei Kortárs Zenei találkozóra a zeneiskolánkban. Az egynapos rendezvényen a jelentkezők játékát főiskolai-, szakiskolai-tanári zsűri minősíti, igen nagy az érdeklődés mindenfelől, már korlátozni is kellett a létszámot.

A millennium évében, kérésre 13 zeneszerző küldött zeneiskolában is tanítható darabokat. A találkozókra többen eljöttek közülük, tanáraink és növendékeink találkozhattak, beszélgethettek velük. Köszönthették még *Szokolay Sándort, Balassa Sándort, majd Sári Józsefet, Király Lászlót, Pócs Katalint, Balázs Árpádot, Hollós Mátét*. Az utóbbi szerzők az ének-zenei általános iskolában, énekórákon népszerűsítették gyerekeknek írt, kortárs zenei darabjaikat.

Hiszek abban, hogy a klasszikus értékek mellett a mai zenében is fel lehet fedeztetni a szépséget, és ezt megtenni, értő, okos hozzáállással, mindannyiunk feladata.

Király László, Hollós Máté, Pócs Katalin, Balázs Árpád * Balázs Árpád szerzői estjének közreműködői

Anna: – A Scola-kórus tagjai legutóbb, február közepén Szegedre utaztak Jánossal, hogy szintén kortárs művet, *Daróczi-Bárdos Tamás*: Dorozsmai fohászat énekelhessék a Szent-Györgyi Agórában. „Uram, segíts!” imaszövegével, hűen fejezi ki egész életünk hitvallását!

N. J.: – A szegediek Vaszy-kórusától *Farkas Ferenc*: Dorozsmai miséjét is hallhattuk kórustagjuk születésnapja alkalmából... Emlékek idéződtek fel bennem, szegvári lelkészünk mellett átélt fiatalságom, ahol már akkor magyarul énekeltük a templomi liturgia szövegét, a gyönyörű gregorián-dallamokat... Itt maradt minden a szívemben...

F. P. Zs.: – Köszönöm, hogy hittel végzett munkátokból, példaadó életetekből képeket villantottatok fel az Olvasók előtt! Jó egészséget és sok-sok boldog évet kívánok Mindkettőtöknek, családotok és a zene szeretetében!

2024. 02. 20. F. P. Zs.

A zeneiskola igazgatót 80. születésnapján összesített kórus köszöntötte 2020-ban, Kocsis Györgyi szolfézstanár, egykori zeneiskolás vezényletével.

A Bárdos Lajos Vegyeskar jubileumi koncertje 2022-ben.

<https://www.facebook.com/szentestelevizio/videos/996685105037730>

Nagy Jánosné kitüntetései: Szocialista Kultúráért, Miniszteri dicséret, Arany Katedra-díj

Nagy János kitüntetései: Szocialista Kultúráért (1976 és 1981), Kiváló Munkáért (1986)

Vaszy Emlékplakett (1986) Csongrád megyei elismerés, Szentes Városért Alkotói díj (1988)

Népművelésért díj (1994, miniszteri), Kiemelkedő Közszolgálati Munkájáért (1998, városi)

Szentes Városért (2000), Szegvár Díszpolgára (2002), Címzetes igazgató (2002)

Magyar Köztársaság Arany Érdemkereszt (2002), Szentes Város Díszpolgára (2003)

Magyar Érdemrend Lovagkeresztje (2015)